

Растло дете и ми ѝ порастло,
Растло дете дур' съ стори юнакъ,
Съ сторило юнакъ за женене;
Ми посвърши 'уба'а не'еста;
Дошла ко'а за да ѝ земеетъ.
Тога зборвить Тодора малечка:
„Айти тебъ, моя мила майко!
Не пра'и го брата зетащина,
Дур' да земиме 'уб'а не'еста;
Защо кога дете си постигна,
Наржча'е до три наржчници:
„първа рече ай до земиме;
Втора рече да го остайме,
да съ сторить до седумъ години;
Трека велить нека ристить юнакъ,
Да съ сторить юнакъ за женене;
Ко ке свършѣтъ 'уба'а не'еста,
Ко ке свършѣтъ, и ке ж земеетъ,
Ко ке одѣтъ въ църковъ на венчане,
Тога юнакъ да си го земиме.“
Си отиде наймала Тодора,
Си отключи шарена ковчега,
Си изва'и рубо зетащинско,
Съ промена наймала Тодора,
Съ напра'и млада зетащина,
И си зеде китени свато'и,
Си отиде по 'уба' не'еста.
Отидо'е и си жъ зедо'е,
Си 'ойдо'е църковъ на венчане.
Задале съ силни—не ветро'и
Задале съ мъгли и пра'о'и,
По нимъ идѣтъ силни віулицы,
Го кренале млада жетащина,
Ѣ кренале наймала Тодора,
Ѣ крена'е дури подъ облаци;
Не съ буде веке що съ стори.
За брата си сестра съ загуби,
Куртулиса свой—отъ мили братецъ,
Що ми бѣше еденъ синъ у майка.
Ак' загина наймала Тодора,